

INSPECTORA
2 HULDA

RAGNAR JÓNASSON

LILLA

UNA MORT ANUNCIADA

Columna

RAGNAR JÓNASSON

L'ILLA

Sèrie Inspectorà Hulda 2

Traducció de Marta de Bru de Sala i Martí

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *DRUNGI*

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2024

© RAGNAR JÓNASSON, 2016

PUBLICAT D'ACORD AMB COPENHAGEN LITERARY AGENCY APS, COPENHAGUEN

© DE LA TRADUCCIÓ: MARTA DE BRU DE SALA I MARTÍ, 2024,

BASADA EN LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS DE VICTORIA CRIBB

© EDITORIAL PLANETA, S. A.

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3169-9

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.488-2024

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

I

La idea de fer una escapada de cap de setmana al llunyà nord-oest havia sigut un caprici sobtat, una manera de desafiar la foscor de la tardor. Després d'haver entaforat totes les coses al vell Toyota d'en Benedikt havien sortit de Reykjavík molt emocionats. Però el llarg trajecte en cotxe majoritàriament per carreteres sense asfaltar havia durat hores, i quan per fi havien arribat a la península dels Fiords Occidentals gairebé ja s'havia fet fosc. Encara els faltava una mica per assolir la vall recòndita on farien nit, i en Benedikt estava cada vegada més nerviós.

Van passar per uns erms elevats on el paisatge sense arbres s'estenia ombrívol i ominosament desert sota la llum del crepuscle, i després van baixar cap a la costa pel braç interior del gran fiord anomenat Ísafjardardjúp. En Benedikt va relaxar les mans, que tenia aferrades al volant, mentre la carretera vorejava la costa durant una estona abans d'enfilar-se per creuar un altre pas. Els artells se li van tornar a quedar blancs tan bon punt la carretera va començar a baixar de nou, serpentejant

fiord avall per uns revolts molt tancats fins a tornar a quedar al nivell del mar. Les muntanyes s'alçaven amb els seus vessants allargats i baixos, i amb prou feines eren visibles en la penombra. Ja no brillava ni un sol raig de llum. El fiord estava deshabitat; les granges feia molt de temps que estaven abandonades, ja que la població havia fugit de la vida dura d'aquella terra en direcció a la petita ciutat d'Ísafjörður, a cent quaranta quilòmetres de distància seguint aquella costa plena de fiords, o cap a les llums brillants de Reykjavík, al llunyà sud-oest del país.

—Potser hem sortit massa tard —va comentar en Benedikt—. Serem capaços de trobar la cabana ara que s'ha fet fosc? —Havia insistit a conduir malgrat que no havia estat mai en aquella part d'Islàndia.

—Tranquil —va respondre la noia—. Em conec el camí. He vingut un munt de vegades per aquí a l'estiu.

—A l'estiu, és clar —va replicar en Benedikt centrant-se lúgubrement a seguir l'estreta carretera i els seus revolts imprevisibles.

—Au, va —va dir ella amb veu alegre, gairebé rient.

En Benedikt feia tant de temps que esperava que arribés aquell moment: havia contemplat aquella noia prima i enèrgica des de la distància amb el pressentiment que potser, només potser, ella sentia el mateix. Però cap dels dos havia mogut fitxa fins feia un parell de setmanes, quan alguna cosa per fi havia canviat en la seva relació i a partir d'una guspira s'havia encès una flama.

—Ja no queda gaire per a la desviació cap a Heydalur —va dir la noia.

—Que has viscut mai aquí dalt?

—Jo? No. Però el meu pare és de la regió dels Fiords Occidentals. Va criar-se a Ísafjörður. La casa d'estiueig

és de la seva família. Sempre l'hem utilitzada per venir de vacances. És una mena de paradís.

—Et crec, però em sembla que aquesta nit no podré admirar l'entorn. Tinc unes ganes que s'acabi la foscor...

—Va quedar-se en silenci i aleshores va afegir dubitativament: La casa té electricitat, oi?

—No, ens les haurem d'arreglar amb aigua freda i espelmes —va contestar la noia.

—De debò? —va queixar-se en Benedikt.

—No, és broma. Hi ha aigua calenta, tota la que vulguis, i també electricitat.

—Has dit..., eh, has dit als teus pares que vindríem?

—No. No és cosa seva. La mare no és a casa, i de totes maneres sempre faig el que vull. L'únic que li he dit al pare és que aquest cap de setmana no hi seria. I el meu germà també és fora, així que tampoc no ho sap.

—D'acord. Només ho preguntava perquè..., en fi, és la seva casa d'estiueig, no? —El que de veritat volia saber era si havia dit als seus pares que hi anirien junts, perquè això indicaria clarament que estaven iniciant una relació. Fins ara ho havien portat tot en secret.

—Sí, és clar. La casa és del pare, però sé que no té pensat pujar-hi aquest cap de setmana. I en tinc les claus. Serà una passada, Benni. Pensa un moment en la pila d'estrelles que veurem aquesta nit: se suposa que el cel estarà gairebé clar.

En Benedikt va assentir, però encara dubtava de si aquella escapada havia estat una bona idea.

—Aquí, gira aquí —va dir la noia de sobte.

El noi va frenar de cop; gairebé va perdre el control del cotxe i amb prou feines va aconseguir girar. Aquella carretera era molt més estreta, poc més que una pista, així que va reduir la marxa.

—Hauràs d'accelerar una mica o arribarem quan es faci de dia. No et preocupis, que no passarà res.

—És que no hi veig gens. I no vull carregar-me el cotxe.

La noia va esclatar a riure amb aquell so embriagador i en Benedikt de seguida va sentir-se millor. El primer que l'havia atret d'ella havia estat la veu i la candidesa de la seva riallada. I ara, per fi, ja no hi havia cap obstacle que li impedís avançar. Tenia la sensació aclaparadora que tot plegat era cosa del destí; que allò no era més que el començament, un tast del seu futur junts.

—Oi que havies dit que hi havia jacuzzi? —va preguntar en Benedikt—. Seria una passada poder capbus-sar-nos-hi després d'haver-nos estat tot el dia fent bots per aquestes carreteres. Et juro que em fan mal tots els ossos del cos.

—Eh, sí, és clar —va contestar.

—Com que «eh, sí»? Què vols dir? Hi ha jacuzzi o no?

—Ja ho veuràs... —Sempre l'envoltava aquella seductora sensació d'incertesa. Formava part del seu encant; tenia el do de fer que fins i tot les coses més mundanes semblessin misterioses.

—Bé, d'acord, en tinc unes ganes!

Per fi van arribar a la vall on se suposava que hi havia la casa d'estiueig. En Benedikt seguia sense distingir cap edifici en la penombra, però la noia va dir-li que aturés el cotxe i, en baixar, tots dos van notar l'aire pur i fred.

—Segueix-me. Has d'aprendre a ser més confiat.

La noia va agafar-li la mà mentre reia; tenia la pell suau com una ploma, i en Benedikt la va seguir. Tenia la sensació d'estar en un somni preciós en blanc i negre.

De sobte la noia va aturar-se.

—Sents el mar?

—No —va respondre ell negant amb el cap.

—Xxt. Espera. Queda't quiet i no parlis. Escolta.

En Benedikt va concentrar-se a escoltar, i aleshores va sentir la dèbil remor de les ones. Tot plegat semblava irreal, màgic.

—El mar no queda gaire lluny. Si vols, demà podríem anar-hi.

—Genial, m'encantaria.

Una mica més endavant van distingir per primera vegada la casa d'estiueig. Tot i la foscor, en Benedikt va veure que no era especialment gran ni moderna. Semblava una d'aquelles cabanes amb forma d'«A» dels anys setanta, amb la teulada inclinada gairebé fins a terra als laterals i finestres a la part de davant i de darrere. La noia va trobar les claus després de furgar una estona per les butxaques de la seva jaqueta de plomes, va obrir la porta i va encendre el llum, que va desterrar la penombra a l'instant. Van entrar en una sala d'estar acollidora plena de mobles vells que donaven un encant rústic a la casa. En Benedikt va adonar-se de seguida del bon ambient que s'hi respirava.

Gaudiria de valent d'aquella escapada, d'aquell cap de setmana d'aventura enmig del no-res. En pensar que ningú sabia que eren allà va sentir-se encara més aïllat; tenien tota la vall per a ells dos. Era com un somni.

La sala d'estar ocupava la major part de la cabana; des d'allà s'arribava a la cuina i a una petita cambra de bany, i al fons de tot hi havia una escala de mà.

—Què hi ha allà dalt? —va preguntar en Benedikt—. Unes golfes dormitori?

—Sí. Vine, de pressa. —La noia va pujar per l'escala de mà amb quatre moviments àgils.

En Benedikt va enfilar-se darrere seu. Efectivament,

eren unes golfes dormitori construïdes sota la teulada inclinada i equipades amb matalassos, edredons i coixins.

—Vine —va dir la noia mentre s'estirava sobre un dels matalassos—. Vine.

Quan somreia d'aquella manera en Benedikt no s'hi podia resistir.

II

En Benedikt era fora de la cabana sota un cel esquitxat d'estrelles, coent hamburgueses mentre bufava una brisa fresca de tardor. L'escapada havia començat la mar de bé i estava emocionat pel que vindria. Tot i que era un noi de ciutat i la regió dels Fiords Occidentals sempre li havia semblat freda i inaccessible, s'ho estava passant sorprenentment bé. També era cert que no hauria pogut demanar millor companyia, però aquell lloc tenia alguna cosa especial, aquella solitud. Va omplir-se els pulmons amb aquell aire fresc i pur i va tornar a tancar els ulls per intentar escoltar el mar. L'olor de les fulles de tardor es barrejava amb la deliciosa aroma que venia de la barbacoa. Va tornar a obrir-los. Era a la part de darrere de la cabana, i de sobte va caure que no veia cap jacuzzi per enlloc.

Quan van acabar de sopar a la sala d'estar, en Benedikt va preguntar-li:

—I doncs, on és el jacuzzi que m'havies promès? He rodejat la cabana unes quantes vegades i no l'he vist enlloc.

—Segur que no has trigat gaire a fer-ho —va comentar la noia amb un riure enjogassat.

—Que estàs intentant evitar la pregunta?

—I ara. Segueix-me.

La noia va aixecar-se i va sortir per la porta abans que en Benedikt tingués temps de reaccionar. Va córrer darrere seu i va endinsar-se en aquella nit d'octubre.

—Faràs aparèixer un jacuzzi del no-res?

—Segueix-me i prou. Que tens fred?

En Benedikt va dubtar un segon, perquè tenia un pèl de fred amb aquell jersei tan prim, però no volia admetre-ho. La noia va llegir-li la ment, va tornar a entrar a la cabana i de seguida en va sortir amb un gruixut *lopapeysa* de llana. Era de color gris i tenia un disseny tradicional de color blanc i negre.

—Vols que te'l deixi? És del meu pare. L'hi he pispat per venir. Em va força gran, però és molt calentó.

—No penso posar-me el jersei del teu pare. Seria estrany.

—Com vulguis. —Va llençar el jersei cap a la cabana, la peça va aterrar al terra de la sala d'estar, i va tancar la porta—. Hem de pujar per la vall entre cinc i deu minuts —va dir assenyalant cap endavant.

—Per anar on?

—Al jacuzzi —va respondre per sobre de l'espatlla, i va arrencar a caminar—. Hi ha una font termal natural meravellosa, perfecta per a dues persones.

Mentre sopaven havia sortit la lluna plena, que ara il·luminava tota la vall amb la seva resplendor freda. En Benedikt va pensar que no li faria gens de gràcia caminar per allà en una nit fosca, ja que no es veia cap altra llum per enlloc. No hi havia cap indici de vida humana excepte la casa d'estiueig, que ara quedava darrere seu i ni tan sols

la veia. Però allò era una aventura, i estava tan bojament enamorat d'aquella noia que estava decidit a esprémer-la al màxim.

Però no va veure cap font termal per allà a la vora.

—Que queda gaire? —va preguntar dubtós—. No em deus estar prenent el pèl, oi?

—No, és clar que no —va riure la noia—. Mira. —Va assenyalar una mica més amunt cap a la vall estreta, i allà, just al peu de la muntanya, en Benedikt va entreveure una petita construcció, i al costat, una fina columna de vapor blanc que s'elevava sota la llum de la lluna—. Sí, allà. Veus el refugi? És just al costat de la font termal. És una vella cabana que la gent utilitza com a vestidor.

Van continuar caminant cap a la font termal, però a mesura que s'hi acostaven en Benedikt va adonar-se que hi havia un torrent de muntanya que els bloquejava el pas. La llum de la lluna es reflectia sobre l'aigua, que fluïa i s'arremolinava.

—On és el pont? —va preguntar aturant-se de cop—. O haurem de rodejar el torrent?

—Confia en mi. Em conec aquesta zona de dalt a baix.

Quan van arribar a la riba del torrent la noia va tornar a prendre la paraula.

—No hi ha cap pont, però aquest és el millor lloc per creuar el torrent. Veus les pedres?

En Benedikt va assentir. Va veure unes quantes roques que sobresortien de l'aigua, però ara que sabia per a què servien no li van fer cap mena de gràcia.

—No té cap complicació. Només s'ha d'anar saltant d'una pedra a l'altra fins a arribar a l'altre costat.

La noia va treure's les sabates i els mitjons i va creuar

el torrent com si portés tota la vida fent-ho. Tan àgilment com un gat, va pensar en Benedikt.

Bé, ara no podia fer-se enrere. Li feia massa vergonya que la noia s'adonés que estava nerviós, així que va seguir el seu exemple: va treure's les sabates, va entaforar-hi els mitjons a dins i va portar-les a la mà. Va mentalitzar-se i va ficar un peu a l'aigua, però de seguida va encongir-se i va retrocedir deixant anar una paraulota per sota del nas en descobrir que l'aigua estava tan glaçada que li entumia els ossos.

—Vinga, va, no t'ho pensis gaire —va dir la noia des de l'altre costat del torrent, que li semblava increïblement lluny.

En Benedikt va tornar a ficar-se a l'aigua, va trepitjar la primera pedra i després va saltar fins a la següent. Quan va intentar passar d'un bot a la tercera va ensopegar, però va aconseguir mantenir l'equilibri i evitar el desastre. Finalment, va arribar a l'altre costat i va sospirar alleujat, tot i que el cos li tremolava.

Quan va alçar la mirada va veure que la noia s'havia tret la roba i estava completament despullada a la vora de la font termal.

—Vinga, va —va tornar a dir mentre se submergia en l'aigua calenta.

No va caldre que l'hi digués dues vegades; va despullar-se i va ficar un peu a la font termal per unir-se a la noia, però va estar a punt de caure de nassos perquè les pedres del fons relliscaven moltíssim.

—Això és absolutament... fantàstic —va dir alçant la mirada cap al cel, cap a la lluna i les estrelles i la foscor que els envoltava. L'aigua calenta l'embolcava. Va acostar-se a la seva xicota.